

[Arnth Jensen.]

Pinholt med Hensyn til det andet Spørgsmaal ogsaa skulde være klar over, at dette krævede en Lovændring. Ja, det tror jeg godt, men det ærede Medlem har ikke udtalt det. Det ærede Medlem har netop klart og tydeligt, hvad Fortrykket viser, sagt til den højtærede Finansminister, at paa den Maade, Finansministeren fremlagde Sagen, lod det sig sikkert ikke gøre.

Hvordan vi til sin Tid vil stille os, hvis Finansministeren kommer med et saadant Forslag, kan Ministeren aldeles ingen Mening have om. Men jeg fastslaar, at Finansministeren er klar over, at efter den nugældende Lov, som giver Lettelsen i Amtskommunerne og tager en Ekstraudskrivning af Skat, lader det sig ikke gøre at regne med de 10 Mill. Kr. paa Driftsindtægten, som Finansministeren nævnte i sin første Tale.

Anden Næstformand (Parlov): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil jeg sige, at for de fleste politiske Blade er det principalt Opgaven at udbrede og kæmpe for bestemte politiske Meninger og subsidiært at gøre dette med det mindst mulige økonomiske Tab. For Pengekoncernen „Berlingske Tidende“ er det principalt Maalet at tjene de flest mulige Penge og skaffe de flest mulige Abonnenter — saa er det i øvrigt ligegyldigt med Udbredelsen af de politiske Anskuelse. (*Christmas Møller: Bevis det.*) Organet for den stadige *Vigen* er et tydeligt Bevis paa, at de politiske Meninger er ganske underordnede, og at det principale er at skaffe sig Abonnenter og tjene Penge. Hvad „Jydske Tidende“ angaar, kan vi maaske vende det om og sige, at Opgaven hovedsagelig er at undgaa et økonomisk Tab ved at udbrede de Meninger, som kan sikre det størst mulige Abonnental.

Korsgaard: Jeg har bedt om Ordet, men deri skal ikke ligge en Forpligtelse for mig til at tale i den halve Time, hvori man maa tale. Paa den anden Side er det jo rart at have Ro til at tale, saa man ikke behøver at se paa det Apparat der, om ens Tid er rundet eller ej.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke for at tale om det militærpolitiske. Naturligvis har det interesseret mig, hvad

Statsministeren og andre Medlemmer tilhørende Socialdemokratiet har udtalt — derimod har det interesseret mig grumme lidt, hvad Statsministeren har sagt i 1929, tror jeg, det var, fordi jeg ved, at det, han sagde, blev forstaaet højest forskelligt og blev udlagt højest forskelligt; og det faktiske var jo ogsaa, at skønt der syntes at være en Realitet i Udtalelsen, saa betød det ikke mere, end at man, uden Hensyn til hvad andre Lande i Virkeligheden vilde gøre, praktisk talt kunde gaa til den fuldkomne Nedrustning.

Nu forstaaer jeg jo nok, at det kan have sin Hensigt at fremsætte saadanne Udtalelser, i det hele taget forstaaer jeg udmærket godt, at det for Statsministeren har stor Interesse at fremsætte mange Slags Udtalelser om den samme Sag, snart farvet i en Retning, og snart farvet i en anden. Det er jo en Kunst, som Statsministeren har udviklet til en høj Grad af Fuldkommenhed — det absolut fuldkomne naar man jo, som bekendt, efter hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger, ikke.

Naar man tænker paa den Tale — jeg tror, det var den anden Tale —, som Statsministeren holdt under denne Finanslovdebat, opdager man, at den var en passende Blanding af noget Nationalisme og ikke alt for megen Modstand mod Militærvæsenet, lige en Tale for Socialdemokratiets Højrefløj — ja, maaske endnu mere en Tale for Det konservative Partis Venstrefløj ... (*Indenrigsministeren [Dahlgaard]: Er der en saadan?*) ... Der er flere Fløje inden for ethvert Parti, som er saa stort som Det konservative — det Radikale Parti er jo væsentlig mindre, saa det er jo muligt, der ingen Fløje er der, en Ting kan jo blive saa lille, at det er svært at skille den i flere Afskygninger. Men jeg kan altsaa ikke forstaa Statsministerens Tale anderledes, end at man i værste Fald ofrer Socialdemokratiets Venstrefløj.

Men, som sagt, det var egentlig ikke disse Betragtninger, der har givet mig Anledning til at bede om Ordet. Anledningen er forskellige Udtalelser af den højtærede Finansminister, der jo, hver Gang han har Ordet, kommer tilbage til det samme, idet han gerne vil vise, at socialdemokratisk Styre, ret beset, er det mest økonomiske Styre, man overhovedet kan have.

Inden jeg gaar over til nogle Bemærkninger herom, vil jeg gerne sige, at der i den højtærede Finansministers Fremlæggelsestale er en Realitetsforskel fra den Indstilling, som den tidligere Finansminister,